

gjennem Finantsloven, ſom der ellers er, over, hvad der er virkelig Statsindtægt; dette vil jeg tillade mig at gjøre gjældende i Modſætning til den ærede Ordſører, ſom, naar blot Noget bliver ſat ind paa Finantsloven, og naar der af og til bliver talt om Statskaſſen, tror, at dermed Alt er opfyldt, hvad de kunne ønske, der ville have, at Staten og Bevillingsmyndigheden ſkulle have Raadighed over diſſe Midler; dette tillader jeg mig at betragte ſom en fuldſtændig Wildfarelſe. — Til et Yttring af den høitærede Kirkeminſter, hvorved han talte om, at Folkerepreſentationens Stilling nu var meget bedre end før overfor diſſe Midler; vil jeg bemærke, at det, derſom dette Lovforſlag vedtages, forekommer mig, at den er ſlettere, end den var før, thi, ſaa længe der ikke er afgjort Noget i den efter min Mening, uheldige Retning, ſom her foreſlaas, har man dog altid Håabet om at kunne ſåa Noget iværkſat, ſom er rigtigt, og hvorved Bevillingsmyndigheden kan hævde ſin Indflydelse over diſſe Midler, ſom hidtil have ſtaaet hen, uden at man endnu fra Repræſentationens Side ſaa at ſige har villet bemægtige ſig Raadigheden over dem, uagtet det aldrig har været underkjendt, at der principmæssig var en ſaadan Raadighed for Bevillingsmyndigheden. — Jeg ſkal endnu kun tilføje en Bemærkning, ſom jeg maatte og ſaa kunde gjøre ved Slutningen af Forhandlingen, og det er den, at jeg aldeles ikke er rolig for, at Landſtinget ikke vil tage denne Lov, ſom den bliver, ſelv om man gaar ind paa de Endringerſforſlag, der ere ſtillede til Indſkræntning af Udgiften til Lønninger, thi jeg er overtydet om, at Landſtinget, naar det i denne Henſeende kan støtte Regjeringens Anſkuelse, vil anſe det for et stort Fremſkridt ligeoverfor Folkethinget, at der er blevet gennemført Beſtemmelſer af den Art ſom de, der her ligge for, hvorved denne Forſamling, der er valgt ved almindelig Valgret, miſter den fulde Indflydelse over diſſe ſtore Midler, ſom den ellers efter min Mening retmæssig burde have. Jeg vil ſige, at derſom denne Lov nu gaar igjennem, har den ærede Kultusminiſter gjort et stort Skridt frem, for hvilket han har kæmpet lige fra den grundlovgivende Rigsforſamlings

Lid. Han er virkelig her optraadt ſom en Erobrer paa Kirkens Vegne, og jeg ſkal altid fra denne Tid anſe ham ſom en Erobrer ligeoverfor den bevilligende Myndighed. — Jeg ſkal iøvrigt henſtille, om det ikke ſkulde være muligt, at vi ſørſt gjøre de Forandringer, ſom ere foreſlaaede af forſkjellige Grupper af Udvalget, og at vi dernæſt, naar vi komme lidt videre, ſe, om vi ikke kunne befri os for den hele Lov.

Ordſøveren: Jeg troede, at det ærede Medlem ſom mangeaarigt Medlem af Finantsudvalget ſtrar maatte kunne ſige ſig ſelv, hvad Grunderen er til, at diſſe Indtægter ikke kunde komme ind paa Indtægtsſiden. Naar man vilde gjøre Regjeringen den Indrømmelſe, at man vilde gaa ud fra det System, hvorfra Loven gik ud, ſaaledes at Tjenderne ſkulde opkræves paa Stedet af Præſterne og ikke ſendes ind i Statskaſſen, for igjen at ſendes ud til de ſamme Præſter ſom Løn, var det dermed givet, at Midlerne ikke kom ind ſom Indtægt og alſaa ikke kunde opføres paa Indtægtsſiden. Naar vi tage denne Lov, og jeg mener, at vi paa de Betingelſer, ſom her ligge for, kunne tage den, er det nødvendigt, at man har Indtægten og Udgiften paa ſamme Sted; Midlerne ſkulle vel ſtaa opførte paa Finantsloven, og Bevillingsmyndigheden kan vel have Indflydelse paa dem, men da Pengene ikke komme ind, maa Indtægten og Udgiften ſtaa ſamlet. Naar den ærede Taler betegnede Kultusminiſteren ſom en Erobrer, vil jeg kun ſige, at hvis denne Betegnelse er rigtig, er Miniſteren i alt Fald en Erobrer, der er ganſke forſkjellig fra alle andre Erobrere, thi en Erobrer lader ſig ikke af Modſtanderen trænge til at gaa frem; Erobreren gaar frem, uden at Modſtanderen behøver at ſige: Vil Du ikke angribe os? Den ærede Miniſter har været en Modſtander af vort Forſlag i lang Tid; i Kirkekommiſſionen var han ganſke beſtemt imod dette Forlangende, og han har her gjennem tre Behandlinger i Folkethinget, hvorved vi paa det Irvrigſte have forlangt det, modſat ſig det. Derſom den ærede Miniſter er en Erobrer, har han længe vidſt at ſkjule ſin Plan. —